

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2020. gada 12. martā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patērētāju aizsardzība – Direktīva 2011/83/ES – Piemērošanas joma – Pakalpojumu līgums – 2. panta 6) punkts – Līgums par pasažieru pārvadāšanas pakalpojumiem – 3. panta 3. punkta k) apakšpunkts – Karte, kuras turētājs ir tiesīgs saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem – Šādu karšu pārdošana internetā bez patērētāju informēšanas par atteikuma tiesībām

Lietā C-583/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberlandesgericht Frankfurt am Main* (Federālās zemes Augstākā tiesa Frankfurtē pie Mainas, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 13. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 20. septembrī, tiesvedībā

Verbraucherzentrale Berlin eV

pret

DB Vertrieb GmbH,

TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: D. Švābi [*D. Šváby*], kas pilda palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un N. Pisarra [*N. Piçarra*] (referents),

ģenerāladvokāts: Dž. Pitrucella [*G. Pitruzzella*],

sekretāre: M. Krauzenbeka [*M. Krausenböck*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 24. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Verbraucherzentrale Berlin eV* vārdā – *J. Hennig* un *J. Christ*, *Rechtsanwälte*,
- *DB Vertrieb GmbH* vārdā – *B. Bräutigam*, *Rechtsanwalt*,
- Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, kā arī *S. Šindelková*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *B.-R. Killmann*, kā arī *C. Valero*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 2. panta 6) punktu un 3. panta 3. punkta k) apakšpunktu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV 2011, L 304, 64. lpp.).
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Verbraucherzentrale Berlin eV* un *DB Vertrieb GmbH* par noteikumiem, saskaņā ar kādiem internetā tiek tirgotas kartes, kuru turētāji ir tiesīgi saņemt cenas atlaides attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2011/83 27. un 49. apsvērumā ir teikts:

“(27) Transporta pakalpojumi attiecas uz pasažieru un preču pārvadājumiem. Pasažieru pārvadājumi būtu jāizslēdz no šīs direktīvas darbības jomas, jo uz to jau attiecas citi Savienības tiesību akti, savukārt uz sabiedrisko transportu un taksometriem – attiecīgs regulējums valstu līmenī. Tomēr šīs direktīvas noteikumi par patērētāju aizsardzību pret pārmērīgu maksu par maksājumu līdzekļu izmantošanu vai pret slēptajām izmaksām būtu jāattiecinā arī uz pasažieru pārvadājumu līgumiem. Attiecībā uz preču pārvadājumiem un automobiļu nomu, kas ir pakalpojumi, uz patērētājiem būtu jāattiecinā šajā direktīvā paredzētā aizsardzība, izņemot atteikuma tiesības.

[..]

(49) Distances līgumiem un ārpus uzņēmuma telpām noslēgtiem līgumiem vajadzētu būt dažiem izņēmumiem attiecībā uz atteikuma tiesībām. [..] Atteikuma tiesību piešķiršana patērētājam varētu būt neatbilstīga [..] dažu tādu pakalpojumu gadījumā, kur līguma noslēgšana ir saistīta ar to, ka tirgotājs rezervē resursus, kurus gadījumā, ja īsteno atteikuma tiesības, viņam var būt grūti realizēt. [..]”

- 4 Šīs direktīvas 1. pantā ir noteikts:

“Šīs direktīvas mērķis ir, panākot augstu patērētāju aizsardzības līmeni, veicināt iekšējā tirgus sekmīgu darbību, tuvinot konkrētus aspektus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos, kas attiecas uz līgumiem, kuri noslēgti starp patērētājiem un tirgotājiem.”

- 5 Minētās direktīvas 2. pantā ir noteikts:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

5) “pārdošanas līgums” ir jebkurš līgums, saskaņā ar kuru tirgotājs nodod vai apņemas nodot preču īpašumtiesības patērētājam un patērētājs maksā vai apņemas maksāt to cenu, tostarp jebkurš līgums, kura priekšmets ir gan preces, gan pakalpojumi;

- 6) “pakalpojumu līgums” ir jebkurš līgums, izņemot pārdošanas līgumu, saskaņā ar kuru tirgotājs sniedz vai apņemas sniegt pakalpojumu patērētājam un patērētājs maksā vai apņemas maksāt tā cenu;
- 7) “distances līgums” ir jebkurš pārdošanas vai pakalpojumu līgums, kas noslēgts starp tirgotāju un patērētāju saskaņā ar organizētu distances pārdošanas vai pakalpojumu sniegšanas shēmu, tirgotājam un patērētājam vienlaikus fiziski neatrodoties vienā vietā, un šā līguma noslēgšanai tiek ekskluzīvi izmantots viens vai vairāki distances saziņas līdzekļi līdz līguma noslēgšanas brīdim un pašā līguma noslēgšanas brīdī;

[..].”

- 6 Direktīvas 2011/83 3. pantā ir noteikts:

“1. Šo direktīvu, ievērojot tās nosacījumus un ciktāl paredzēts tās noteikumos, piemēro jebkuram līgumam, kas noslēgts starp tirgotāju un patērētāju. [..]

[..]

3. Šo direktīvu nepiemēro šādiem līgumiem:

[..]

- k) par pasažieru pārvadāšanas pakalpojumiem, izņemot 8. panta 2. punktu un 19. un 22. pantu;

[..].”

- 7 Šīs direktīvas 6. panta “Informēšanas prasības distances līgumiem un ārpus uzņēmuma telpām noslēgtiem līgumiem” ir noteikts:

“1. Pirms patērētājs ir uzņēmies ārpus uzņēmuma telpām noslēgta līguma vai distances līguma, vai arī jebkāda tamlīdzīga piedāvājuma saistības, tirgotājs skaidrā un saprotamā veidā patērētājam sniedz šādu informāciju:

[..]

- h) ja pastāv atteikuma tiesības – nosacījumi, termiņš un kārtība atteikuma tiesību izmantošanai saskaņā ar 11. panta 1. punktu, kā arī I pielikuma B daļā dotais atteikuma veidlapas paraugs;

[..].”

- 8 Saskaņā ar minētās direktīvas 9. panta 1. punktu:

“Izņemot, ja piemēro 16. pantā minētos izņēmumus, patērētājs 14 dienu laikā var atteikties no distances līguma vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgta līguma, nesniedzot nekādu pamatojumu un sedzot tikai tās izmaksas, kas paredzētas 13. panta 2. punktā un 14. pantā.”

Vācijas tiesības

- 9 Direktīva 2011/83 Vācijas tiesībās ir transponēta ar *Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilkodekss) 312. un nākamajiem pantiem.

10 Saskaņā ar Civillkodeksa 312. pantu:

“(1) Šīs sadaļas 1. un 2. nodaļas noteikumus piemēro vienīgi patērētāju līgumiem [...] par uzņēmēja sniegtiem pakalpojumiem par atlīdzību.

(2) No šīs sadaļas 1. un 2. nodaļas noteikumiem vienīgi 312.a panta 1., 3., 4. un 6. punkts ir piemērojams šādiem līgumiem:

[..]

5. pasažieru pārvadājumu līgumi”.

11 Civillkodeksa 312.d pantā – kopsakarā ar *Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch* (Civillkodeksa ievadlikums) 246.a pantu – ir noteikts, ka distances līguma gadījumā uzņēmējam ir pienākums informēt patērētāju, vēl pirms līgumisko attiecību uzsākšanas, par atteikuma tiesībām un nodot viņa rīcībā atteikuma veidlapas paraugu.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

12 *DB Vertrieb*, kas ietilpst *Deutsche Bahn AG* koncernā, *DB Fernverkehr AG* starpnieka statusā veic karšu “BahnCard 25” un “BahnCard 50” tirdzniecību. Šo karšu īpašnieki ir tiesīgi saņemt atlaides 25 % vai 50 % apmērā no *DB Fernverkehr* vilciena biļešu cenas. Karti “BahnCard 25” ir iespējams pasūtīt internetā. *DB Vertrieb* interneta vietnē nav sniegta nekāda informācija par patērētāju atteikuma tiesībām.

13 Patērētāju aizstāvības biedrība *Verbraucherzentrale Berlin* cēla prasību, kurā lūdza uzdot *DB Vertrieb* izbeigt savas komercdarbības ietvaros piedāvāt minēto atlaižu karti savā interneta vietnē, pirms līguma noslēgšanas patērētājam nesniedzot informāciju par viņa atteikuma tiesībām un attiecīgās atteikuma veidlapas paraugu.

14 Ar 2017. gada 6. jūlija spriedumu pirmās instances tiesa šo prasību noraidīja. Tā pauda uzskatu, ka pamatlietā aplūkojamais līgums ir uzskatāms par “pasažieru pārvadājumu līgumu” Civillkodeksa 312. panta 2. punkta 5. apakšpunkta izpratnē (ar to transponēts Direktīvas 2011/83 3. panta 3. punkta k) apakšpunkts). Saskaņā ar šīm normām minētais līgums esot daļēji izslēgts no šīs direktīvas piemērošanas jomas un šādos apstākļos tirgotājam neesot pienākuma informēt patērētāju par atteikuma tiesībām. Minētā tiesa norādīja, ka pārvadājumu pakalpojuma sniegšana pasažierim nozīmē, ka pastāv līgumiska saikne starp cenu, kas samaksāta par šo pakalpojumu, un atlaižu karti, kuras īpašnieks ir tiesīgs saņemt attiecīgo pakalpojumu par samazinātu cenu.

15 Tās spriedums tika pārsūdzēts iesniedzējtiesā – *Oberlandesgericht Frankfurt am Main* (Federālās zemes Augstākajā tiesā Frankfurtē pie Mainas, Vācija), kura vispirms norāda, ka, tās ieskatā, pamatlietā aplūkojamais līgums ietilpst Direktīvas 2011/83 piemērošanas jomā, jo tas uzskatāms par “pakalpojumu līgumu” šīs direktīvas 2. panta 6) punkta izpratnē. Atsaucoties uz LESD 57. panta pirmo daļu, iesniedzējtiesa uzskata, ka, ņemot vērā minētās direktīvas formulējumu un mērķi, tā attiecas arī uz patērētājam sniegtiem pakalpojumiem, kas izpaužas kā tāda apņemšanās vai tādas konkrētas tiesības kā pamatlietā aplūkojamās, kuras patērētājam dod iespēju turpmāk par samazinātu cenu iegādāties pasažieru [vilciena] biļetes.

16 Turpinājumā minētā tiesa atgādina, ka ar Direktīvas 2011/83 3. panta 3. punkta k) apakšpunktu pasažieru pārvadājumu pakalpojumu līgumi daļēji ir izslēgti no šīs direktīvas piemērošanas jomas, jo, kā teikts tās 27. apsvērumā, šie līgumi ir reglamentēti citos Savienības tiesību aktos vai attiecīgajā dalībvalstu regulējumā.

- 17 Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai arī pamatlietā aplūkojamajā līgumā tieši nav runas par pasažieru pārvadājumu pakalpojumu, bet gan tas ir uzskatāms par “ietvarlīgumu”, kas patērētājam dod iespēju saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem, tomēr tas ietilpst jēdzienā “līgums par pasažieru pārvadāšanas pakalpojumiem” Direktīvas 2011/83 3. panta 3. punkta k) apakšpunkta izpratnē. Tiesa 2005. gada 10. marta spriedumā *easyCar* (C-336/03; turpmāk tekstā – “spriedums *easyCar*”, EU:C:2005:150) esot plaši interpretējusi jēdzienu “līgums par [..] transporta [..] pakalpojumu sniegšanu”, kas minēts 3. panta 2. punktā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 97/7/EK (1997. gada 20. maijs) [p]ar patērētāju aizsardzību saistībā ar distances līgumiem (OV 1997, L 144, 19. lpp.), kas atcelta ar Direktīvu 2011/83.
- 18 Iesniedzējtiesa atzīst, ka Direktīvas 2011/83 piemērošanas joma attiecībā uz jēdzienu “līgumi par pasažieru pārvadāšanas pakalpojumiem” ir šaurāka. Tomēr nekas neliecinot par to, ka Savienības likumdevējs būtu vēlējis ierobežot šīs direktīvas 3. panta 3. punkta k) apakšpunkta piemērošanas jomu, ņemot vērā Direktīvas 97/7 3. panta 2. punkta piemērošanas jomu, ko Tiesa interpretējusi spriedumā *easyCar*.
- 19 Visbeidzot, iesniedzējtiesas ieskatā, apstākļi, ka noteikumi par pamatlietā aplūkojamo atlaižu karti ir ietverti tarifu sarakstā un tos – kā vispārīgo pārvadāšanas noteikumu neatņemamu sastāvdaļu – saskaņā ar *Allgemeines Eisenbahngesetz* (Vispārīgais dzelzceļa likums) 12. panta 2. punkta pirmo teikumu pārbauda kompetentā uzraudzības iestāde, izraisot pamatlietā aplūkojamā līguma izslēgšanu no Direktīvas 2011/83 piemērošanas jomas atbilstoši tās 3. panta 3. punkta k) apakšpunktam. Tātad šā veida līgumi esot reglamentēti dalībvalsts tiesību aktos. Taču Direktīvas 2011/83 27. apsvērumā ir teikts, ka pasažieru pārvadājumi būtu jāizslēdz no šīs direktīvas darbības jomas, jo uz sabiedrisko transportu jau attiecas attiecīgs regulējums valstu līmenī.
- 20 Šādos apstākļos *Oberlandesgericht Frankfurt am Main* (Federālās zemes Augstākā tiesa Frankfurtē pie Mainas) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai [Direktīvas 2011/83] 2. panta 6) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas arī uz līgumiem, saskaņā ar kuriem nevis tirgotājam tieši rodas pienākums sniegt pakalpojumu, bet gan patērētājs iegūst tiesības saņemt atlaidi par nākotnē pasūtītiem pakalpojumiem?

Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

2) Vai [Direktīvas 2011/83] 3. panta 3. punkta k) apakšpunktā paredzētais jomas izņēmums attiecībā uz “līgumiem par pasažieru pārvadāšanas pakalpojumiem” ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas arī uz gadījumiem, kad patērētājs kā atlīdzību nevis tieši saņem pārvadāšanas pakalpojumu, bet gan drīzāk iegūst tiesības saņemt atlaidi par nākotnē noslēdzamiem pārvadājumu līgumiem?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 21 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2011/83 2. panta 6) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “pakalpojumu līgums” ietver līgumus, saskaņā ar kuriem patērētājs iegūst tiesības saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem.
- 22 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šīs direktīvas 2. panta 6) punktā minētais jēdziens “pakalpojumu līgums” ir definēts plaši, proti, kā “jebkurš līgums, izņemot pārdošanas līgumu, saskaņā ar kuru tirgotājs sniedz vai apņemas sniegt pakalpojumu patērētājam un patērētājs maksā vai apņemas maksāt tā cenu”. No šīs normas formulējuma izriet, ka šis jēdziens ir jāsaprot tādējādi, ka tas ietver jebkuru līgumu, kas neietilpst jēdzienā “pārdošanas līgums”.

- 23 Pamatlietā aplūkojamais līgums, saskaņā ar kuru patērētājs iegūst tiesības saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk iegādātām biļetēm, neattiecas uz preču īpašumtiesību nodošanu Direktīvas 2011/83 2. panta 5) punkta izpratnē. Līdz ar to tas automātiski ietilpst jēdzienā “pakalpojumu līgums” šīs direktīvas 2. panta 6) punkta izpratnē.
- 24 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/83 2. panta 6) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “pakalpojumu līgums” ietver līgumus, saskaņā ar kuriem patērētājs iegūst tiesības saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem.

Par otro jautājumu

- 25 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2011/83 3. panta 3. punkta k) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “līgums par pasažieru pārvadāšanas pakalpojumiem” ietver arī tādu līgumu, saskaņā ar kuru patērētājs iegūst tiesības saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem.
- 26 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāatgādina, pirmām kārtām, ka saskaņā ar Direktīvas 2011/83 3. panta 3. punkta k) apakšpunktu to daļēji nepiemēro līgumiem par pasažieru pārvadāšanas pakalpojumiem, un līdz ar to patērētājiem, kas noslēguši šādus līgumus, nav, piemēram, atteikuma tiesību.
- 27 Tomēr no Tiesas judikatūras izriet, ka tad, ja interpretējamie termini minēti normā, kura veido izņēmumu no principa vai – konkrētāk – no Savienības tiesību normām, kas paredz patērētāju aizsardzību, tie ir jāinterpretē šauri (spriedums *easyCar*, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 28 Līdz ar to Direktīvas 2011/83 3. panta 3. punkta k) apakšpunkts, ciktāl ar to no šīs direktīvas piemērošanas jomas daļēji izslēgti līgumi par pasažieru pārvadāšanas pakalpojumiem, ir jāinterpretē šauri.
- 29 Otrām kārtām, ir jāatgādina, ka Tiesa ir nospriedusi, ka Direktīvas 97/7 3. panta 2. punktā minētais jēdziens “līgums par [...] transporta [...] pakalpojumu sniegšanu” ir plašāks nekā dalībvalstu tiesību sistēmās plaši izmantotais jēdziens “pārvadājuma līgums”. Proti, lai gan pēdējais minētais jēdziens attiecas tikai uz pasažieru un preču pārvadājumiem, kurus veic pārvadātājs, jēdziens “līgums par [...] transporta [...] pakalpojumu sniegšanu” kopumā var attiekties uz līgumiem, kuri aptver pakalpojumus transporta jomā, iekļaujot darbības, kas pašas neietver klienta vai tā preču pārvadāšanu, bet kas paredz ļaut klientam īstenot šādu pārvadāšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu *easyCar*, 23. punkts).
- 30 Šajā kontekstā tika atzīts, ka, lai arī transportlīdzekļa nomas līguma izpildes ietvaros sniegtie pakalpojumi neizpaužas kā personu pārvietošana no vienas vietas uz citu, tomēr tā ietver transportlīdzekļa nodošanu patērētāja rīcībā. No tā ir izsecināms, ka šāds līgums dod iespēju nodot [personas] rīcībā pasažieru transporta līdzekli un ka tas ietilpst jēdzienā “līgums par [...] transporta [...] pakalpojumu sniegšanu” (šajā nozīmē skat. spriedumu *easyCar*, 26. un 27. punkts).
- 31 Tiesa ir arī nospriedusi, ka šāda Direktīvas 97/7 3. panta 2. punkta interpretācija atbilst tajā izvirzītajam mērķim, proti, ieviest to patērētāju interešu aizsardzību, kuri izmanto distances saziņas līdzekļus, kā arī konkrētu pakalpojumu sniedzēju interešu aizsardzību, lai tie neciestu nesamērīgas neērtības, ko rada iepriekš rezervētu pakalpojumu sniegšanas nemotivēta atsaukšana bez izmaksu atlīdzināšanas, it īpaši gadījumā, ja patērētājs rezervāciju atcēlis neilgu laiku pirms pakalpojuma sniegšanai paredzētās dienas (šajā nozīmē skat. spriedumu *easyCar*, 28. punkts).

- 32 Tā kā Direktīvas 2011/83 3. panta 3. punkta k) apakšpunkta normas ir kvalificējamas kā līdzvērtīgas Direktīvas 97/7 3. panta 2. punkta normām, Tiesas sniegtā interpretācija par pēdējām minētajām normām ir attiecināma arī uz pirmajām minētajām normām (pēc analogijas skat. spriedumus, 2017. gada 9. marts, *Pula Parking*, C-551/15, EU:C:2017:193, 31. punkts, un 2019. gada 19. decembris, *Darie*, C-592/18, EU:C:2019:1140, 29. punkts).
- 33 Līdz ar to ir konstatējams, ka Direktīvas 2011/83 3. panta 3. punkta k) apakšpunktā minētais jēdziens “līgums par pasažieru pārvadāšanas pakalpojumiem” neietver tādu līgumu, saskaņā ar kuru patērētājs iegūst tiesības saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem.
- 34 Proti, pirmkārt – pretstatā ar spriedumu *easyCar* saistītajā lietā aplūkojamajam transportlīdzekļa nomas līgumam –, līgums, kura vienīgais nolūks ir piešķirt patērētājam tiesības uz samazinātu cenu turpmāk noslēgtos līgumos par braukšanas biļešu iegādi, pats par sevi (tiešā veidā) neparedz dot iespēju veikt pasažieru pārvadājumus.
- 35 Otrkārt, kā norādījušas visas ieinteresētās personas, kas šīs tiesvedības ietvaros sniedza savus apsvērumus, līgums, saskaņā ar kuru patērētājs iegūst tiesības saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem, un līgums par braukšanas biļetes iegādi ir uzskatāmi par diviem juridiski nošķirtiem līgumiem un līdz ar to pirmais no tiem nav uzskatāms par līgumu, kas būtu nesaraujami saistīts ar otru. Proti, tādas kartes iegāde, kuras īpašnieks iegūst tiesības braukšanas biļešu pirkuma gadījumā izmantot samazinātas cenas, nebūt vēl nenozīmē, ka būtu galīgi noslēgts līgums par pasažieru pārvadājumiem kā tādiem.
- 36 Treškārt, kā norāda Eiropas Komisija, tas, ka līdz ar tādas kartes iegādi, kuras īpašnieks ir tiesīgs saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk pirktām pasažieru [vilciena] biļetēm, ir iegūtas Direktīvas 2011/83 9. pantā paredzētās atteikuma tiesības, vēl nenozīmē, ka par pasažieru pārvadāšanu atbildīgajam uzņēmumam tiktu radītas nesamērīgas neērtības, kas līdzīgas tām, kuras saistītas ar atteikuma tiesību izmantošanu transportlīdzekļa nomas līguma ietvaros un kuras minētas spriedumā *easyCar*.
- 37 Proti, ja par samazinātu cenu nav iegādāta neviena braukšanas biļete, patērētājs atteikuma gadījumā saņem samaksāto summu, proti, šīs kartes cenu, un zaudē tiesības saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk pirktām pasažieru braukšanas biļetēm. Turklāt, pieņemot, ka pirms atteikuma termiņa beigām tiktu iegādāta braukšanas biļete par samazinātu cenu, no apsvērumiem, kas sniegti Tiesai tiesvedības mutvārdu daļas ietvaros, izriet, ka būtu iespējams pieprasīt, lai patērētājs samaksā starpību starp braukšanas biļetes cenu, kura ir vienāda ar samazināto tarifu, kas izriet no atlaižu kartes izmantošanas, un šīs braukšanas biļetes cenu, kura vienāda ar parasto tarifu.
- 38 No tā ir izsecināms, ka Direktīvas 2011/83 49. apsvērumā minētais izņēmums no atteikuma tiesībām attiecībā uz “dažu tādu pakalpojumu gadījum[iem], kur līguma noslēgšana ir saistīta ar to, ka tirgotājs rezervē resursus, kurus gadījumā, ja īsteno atteikuma tiesības, viņam var būt grūti realizēt”, neattiecas uz līgumu, saskaņā ar kuru patērētājs iegūst tiesības saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem.
- 39 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/83 3. panta 3. punkta k) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka līgums, saskaņā ar kuru patērētājs iegūst tiesības saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem, neietilpst jēdzienā “līgums par pasažieru pārvadāšanas pakalpojumiem” un līdz ar to ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, un uz to attiecas tās normas par atteikuma tiesībām.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 40 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (devītā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK, 2. panta 6) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “pakalpojumu līgums” ietver līgumus, saskaņā ar kuriem patērētājs iegūst tiesības saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem.
- 2) Direktīvas 2011/83 3. panta 3. punkta k) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka līgums, saskaņā ar kuru patērētājs iegūst tiesības saņemt cenas atlaidi attiecībā uz turpmāk noslēgtiem pasažieru pārvadājumu līgumiem, neietilpst jēdzienā “līgums par pasažieru pārvadāšanas pakalpojumiem” un līdz ar to ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, un uz to attiecas tās normas par atteikuma tiesībām.

[Paraksti]